

Most világosan felismerhető leválás alakul ki,
 Ami lassan belevész a fő nyomvonalba.
 Össze fogok roncsolódni.
 A becsapódás felkavarja az eseményeket,
 Markáns örvénylés alakul ki,
 Testem megtorpan, összenyomorodok.
 Először úgy érzem, nem fog sikerülni.
 Nem fog sikerülni.
 Aztán áttöröm a függőleges csontfalat:
 Lágycsont, tarkótáji lebeny,
 Hosszanti hasadék, homloklebeny, lágycsont.
 A homlokcsont belső falához még hozzákoccanok,
 De ez az érintés már megállít. Idáig jöttem.

Miklya Zsolt

LÁBZENE FÜRTÖS HANGSZEREKRE

Szólótaposó éneke ily fanyar,
 míg kád levében lábál a fáradt talp,
 dehogy, mégsem annyira fáradt,
 indulat az, amivel tapossa,

úgy rúgja öblös kád fenekét, a lé
 ruhája partját és öle lázait
 átfesti, átáztatja, akár
 gyűrt lepedő szövetét a vére.

A talpalávaló, idegen/húron
 át-átrezonáló, diszsonáns zenét
 taposva intonáló ritmus,
 lábzene fürtös hangszerekre,

borérlelő tölgydonga-ütemre, szól,
 s míg elfelejtett mámorok ízein
 tapodva játszik, eldőlné már,
 de a szív pezsgése egyre hajtja.

Ragaszkodását bor koronázza, ott,
 hol legkevésbé várta, ahol már rég
 lemondta tipródásait, s bár
 örömeit sohasem becsülte,

talpalva is forrásra talált, hangok,
aritmiák, ízek fanyarát leli,
ott lábál, ahol teremve por
taposódik borszülő örömmé.

ZÉRÓ FELETT

Még nyílnak a sínen a rozsdavirágok,
Még biztonsági őrök a forgalmi iroda előtt.
De látod, a terület pontos határa sem tisztázott,
Már lakat alá tették a melegedőt.
Még utas szívemben a lángsugarú MÁV,
Még zakatol benne a hátramenet.
De nem tolatunk, nem is csatlakozunk már,
A sínre is hiába hajtánám fejemet.

Befagynak a váltók, éjjel mínusz húsz fokot mértek.
A pályaudvarokról is késve indítanak.
Csak egy hajtány volt, meg ipari vágány az élet.
Deres fejem elfér hő kebled alatt.
De mondd: mit akarsz még, a hőhatásod
Megigézi, lám, a sóvárgó természetet.
Harmadnapra mediterrán nap süt, és sosem látott
Rekordot fut a higanyszál a zéró felett.

SZOBROK A DUNÁNÁL

A szobrokat kisöpri mind a korszak,
Vlagyimir mellé jó Attila ül,
a Léna-parton Ravelszki kopogtat,
hisz Mihály sem maradhat tétlenül.
A világ vagyok – minden, ami volt, van:
ezt Lajos is mondhatta volna ám.
A honfglalók győznek velem holtan
és köztük lesz sok lelkes unokám.